

Jaunimą jungia noras ir aistra dainuoti.

Dainų savaitgalio Dainavoje pasisekimas

ANDREA BENOTAITĖ

Jaunimas yra gana aktyviai įsijungęs į IX dainų šventes „Daina aš gyvenu“ organizacinį ir pagalbinių darbų. Dėl vyr. vadovės Dalios Viskontienės, kuri visokiais būdais mėgino mus įtraukti į didesnius ir mažesnius darbus, kartais nebijodama paskirti gana svarbių pareigų, mes jaučiamės esą svarbi šio didelio įvykio mūsų lietuvių bendruomenėje dalis. Ypač smagu ir saugu dirbti, kai jaučiame, jog bet kuriuo metu bus suteikta pagalba ar reikiamos žinios.

Dainų šventės repertuare yra net keletas jaunimo parašytų kūrinių, jaunimo choram vadovauja jauni dirigentai. Likus vienam mėnesiui iki šventės, jaunimo vadovai sugalvojo net mažą dainų šventę suruošti. Gavę vyr. vadovės palaiminimą, penktadienį, gegužės 27 d. paėmėme miegmaišius, choro dainorėlius ir, pasiskirstę grupėmis į automobilius, išvykome į Dainavos stovyklą, Michigan.

Po ilgo ilgo važiavimo, praleisto dainuojant šventės dainas (net keturiais balsais), išlipome Dainavos stovyklavietėje, buvome šiltai sutikti laukiančių organizatorių. Nors jau buvo vėlus vakaras ir visi jautėmės išsargę po ilgos kelionės, niekas negalvojome apie miegą. Pasiskirstę į kambarius barakuose, dar ilgą laiką šnekučiavomės su seniai matytais draugais ar tik pirmą kartą susitiktais, kol pagaliau pasidavėm miegui, nes priešaky visų laukė nepaprasta diena.

Atrodo, vos tik užmerkėme akis miegui, o jau skamba akordeonas ausyse! Ar kažkoks negeras sapnas pri-

sisapnavo? Oi, pasirodo, visai ne. Tai Saulius Kliorys, vienas iš stovyklos organizatorių, iš kažkur turėdamas tiek daug energijos ankstyvą šeštadienio rytą sugalvojo pakelti jaunimą, grodamas prie ausų įvairias daineles! Taip muzikai pritariant, visi išsiritome iš lovų, pavalgėm skanius pusryčius valgykloje, ir „Baltuosiuose rūmuose“ pradėjome dainos savaitgalį!

Nedelsdami, tuoj pat sėdome prie rimto darbo – išdainuoti kuo daugiau Dainų šventės repertuaro kūrinių. Susirinko apie 90 jaunimo iš Clevelando, Detroito, Čikagos ir Toronto.

Dieną pradėjome dainuodami himnus ir įvairias giesmes. Nuo tos akimirkos, kai visi užtraukėme dainą ir suskambo pirmi akordai – man atrodo, aš galiu kalbėti visų vardu, pajutome mažą dalelę to jausmo, ką reiškia dainuoti Dainų šventėje. Skirtumas tik toks, kad čia buvo 90 dainininkų, o šventėje bus daugiau nei 1,200 choristų, kurių balsai, vedami dirigentų, pritariant orkestrui vieningai skambės kaip galingas, vienas balsas.

Kad geriau galėtumėm išmokyti dainas, buvome paskirstyti dirbti mažomis grupelėmis pagal balsus, kartais mergaites ir berniukus atskirai. Sueidavome padainuoti kartu kelias dainas, paskui – vėl atskirai ir t.t. Dirigentai keitėsi beveik kiekvienai dainai: D. Viskontienė, N. Benotienė, R. Kliorienė, S. Kliorys, L. Landsbergis, K. Daugirdas ir R. Kasputis buvo dainų savaitgalio mokytojai. O vienai dainai net chorui vadovavo studentas Dovas Lietuvninkas, iš Čikagos pakviestas diriguoti be įspėjimo ir pasi-

ruošimo.

Mokindamiesi dainas ir repertuarą savuose miestuose ir su savais choralais, kai kurie mokėjome vienas dainas geriau už kitas, bet čia ir buvo visas to savaitgalio grožis. „Mes visi galėjome vienas iš kito pasimokyti, ko dar nemokėjome, – prisimena Clevelando vadovas ir dainų savaitgalio rengėjas S. Kliorys. – Smagiau mokintis visiems kartu, negu atskirai savo miestuose 'zulinti'.“

Praėjęs dainų savaitgalis Dainavoje buvo suorganizuotas jaunos kartos atstovų: S. Kliorio ir L. Landsbergio, bet be vyresnių dirigentų ir pačios šventės organizatorių dalyvavimo, savaitgalis nebūtų buvęs toks pat.

Pasirodo, vyr. meno vadovė Dalia Viskontienė vos iš viso atvyko į dainų savaitgalį. Sustojus dokumentų patikrinimui Kanados-Amerikos pasienyje, Daliai iš karto pasidarė aišku, kad jos pasas buvo ne jos rankinuke, o namie – Toronte, ant virtuvės stalo, už 400 kilometrų. Šiaip ne taip Dalia sugebėjo prikaltinti amerikietį pasienietį, kad praleistų, tik niekas tikrai nežino ir nežinos, kaip ji išsisuko!

Nijolė Benotienė, nors ir po operacijos, su viena sugipsuota ranka, kaip įprasta, vis juokino choristus savo anekdotais.

O praėjusios šventės vyr. meno vadovė Rita Kliorienė prie pianino vargo ir prakaitą šluostė, kai jai buvo liepta akompanuoti vieną iš šios šventės pačių sudėtingiausių kūrinių „Ne buvo tai žemė“.

O kad susirinkusiam jaunimui

patiko šis savaitgalis, buvo iškart aišku. Pasak Nerijaus Zelionkos iš Toronto, „Idomiausia buvo stebėti chorvedžių įvairovę, jų savotiškus mokymo stilius, juolab kad jie dar yra ir tų kūrinių autoriai.“ Kristina Petrauskaitė iš Clevelando nustebė dainininkų pasiruošimu: „Būnant studentais, mums yra truputį sunkiau surasti laiko ir susiburti choro repeticijoms. Nors ir ne visi mokėjome dainas vienodai gerai, tačiau, mūsų balsai skambėjo puikiai, ir reikėjo taisyti tik mažas detales.“

Elė Stravinskaitė džiaugėsi turėdama tokią puikią galimybę pabūti nuostabią stovyklą: „Tikrai buvo malonu pastovoklauti vėl, nors ir labai trumpam laikui. Negalėjo būti geresnės vietos praleisti šį savaitgalį. Dainuoti, šokti, susipažinti su naujais draugais. Po šio savaitgalio dar labiau laukiu šventės!“ – prisipažįsta Elė. O Viktorijai Valaitytei įstrigo jaunimo noras ir aistra dainavimui: „Geriausias savaitgalio momentas mano akyse buvo kai sekmadienį po ilgo savaitgalio, praleisto dainuojant beveik nesustojus, buvo likę apie 20 minučių iki pabaigos. Nors visi buvom labai pavargę, bet kai dirigentai paskyrė tą laiką dainų pageidavimams, buvo visiškai aišku, kad dainavimui entuziazmo dar yra likę labai daug.“

Dainų savaitgalis Dainavoje buvo didelis pasisekimas. Visi išsiskirtėme ne tik daugiau pramokę, bet dar labiau laukdami dainų šventės ir susitikimo su dainuojančiais draugais. Kas organizuoja kitą šventę ir kur ji bus? Jaunimas nori dainuoti!

Mažosios dainų šventės vadovai (iš k.) Nijolė Benotienė ir Dalia Viskontienė.

Kristinos Kliorytės ir Ritos Kliorienės nuotr.